

huomioon virkamiehen etu, ja sikäli kuin se toteaa, että yksikön etua koskevan edellytyksen noudattamisen tuomioistuinvallontavoitteen rajoittuu sen kysymyksen selvittämiseen, onko nimittävä viranomaiskäyttäjän käyttänyt harkintavaltansa ilmeisen virheellisesti. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisäksi arvioinut yksikön etua virheellisesti ja jättänyt ottamatta huomioon virkamiehen edun. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on myös soveltanut suhteellisuusperiaatetta virheellisesti katsoessaan, että riidanalainen päätös oli kyseisen periaatteen mukainen, vaikka kyseessä ei ollut asianmukainen eikä mitenkään sitova toimenpide. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisäksi arvioinut virheellisesti uuden viran ja aikaisempien työtehtävien välistä vastavuutusta tai verrattavuutta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustelujen mukaisesti kaikki uudelleensijoittamiset, jotka ovat sidottuja olemassa olevaan palkkaluokkaan, täyttäsivät työtehtävien vastavuutusta koskevan arviointiperusteen. Lopuksi valittaja toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt esittämättä sen, minkä seikkojen perusteella se on arvioinut valittajalle aiheutuneen henkisen kärsimyksen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan tehnyt myös useita oikeudellisia virheitä. Ensinnäkin se on luokitellut uudelleensijoittamisesta tehdyn päätöksen pelkäsi sisäisen toiminnan järjestämistoimenpiteeksi ja näin vapauttanut sen perusteluvollisuudesta, jonka on vahvistettu olevan yleinen oikeusperiaate. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen myös jättäessään toteamatta, että oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin oli rikottu valittajan vahingoksi. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen niin ikään soveltaessaan oikeutta sananvapauteen jättämällä ottamatta selvästi kantaa sen sananvapauden ulottuvuuteen, joka valittajalla oli esillä olevassa asiassa katsottava olleen. Lopuksi valittaja väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen puolustautumisoikeuksien soveltamisen osalta ja erityisesti siltä osin, kuin kyse on oikeudesta tulla kuuluksi ennen uudelleensijoittamispäätöksen tekemistä.

Commissione Tributaria Provinciale di Napoli 15.7.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Casa di Cura Privata Salus SpA vastaan Agenzia Entrate Ufficio di Napoli 4

(Asia C-18/05)

(2005/C 93/09)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Commissione Tributaria Provinciale di Napoli on pyytänyt 15.7.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteis-

söjen tuomioistuimeen 20.1.2005, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Casa di Cura Privata Salus SpA vastaan Agenzia Entrate Ufficio di Napoli 4, seuraaviin kysymyksiin:

- 1) Koskeeko 17.5.1977 annetun neuvoston kuudennen direktiivin N:o 77/388/ETY (¹) 13 artiklan B kohdan c alakohdassa säädetty vapautus arvonnäköveroa, joka on suoritettu sellaisia tavaroita hankittaessa, jotka käytetään vapautettuihin toimiin, vaiko tapausta, jossa taho, joka on hankkinut tavaroita, jotka on tarkoitettu tällaisten toimien toteuttamiseen, päättää tämän jälkeen luovuttaa kyseiset tavarat muille tahoille?
- 2) Sisältyykö kyseiseen säännökseen ehdottomia ja riittävän täsmällisiä normeja, joita voidaan soveltaa välittömästi kansallisessa oikeusjärjestyksessä?
- 3) Mitä merkitystä on direktiivin välittömän sovellettavuuden kannalta edellä mainitulla 13 artiklan 1 kohdan säännöksellä, jonka mukaan jäsenvaltioiden on säännöstä (B kohdan c alakohda) täytäntöönpannessaan vahvistettava edellytykset ”veropetosten, veron kiertämisen ja muiden väärinkäytösten estämiseksi”?

(¹) EYVL L 145, 13.6.1977, s. 1.

Euroopan yhteisöjen komission 20.1.2005 Tanskan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-19/05)

(2005/C 93/10)

(Oikeudenkäyntikieli: tanska)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 20.1.2005 (telekopio 14.1.2005) Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Tanskan kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat N. B. Rasmussen ja G. Wilms ja prosessiosoitteena on Luxemburg.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— toteaa, että Tanskan kuningaskunta ei ole noudattanut yhteisön oikeuden, erityisesti EY 10 artiklan sekä

— Euroopan yhteisöjen omista varoista 31 päivänä lokakuuta 1994 tehdyn neuvoston päätöksen 94/728/EY, Euratom (¹) 2 ja 8 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole maksanut komissiolle omina varoina 18 687 475 DKK:n määrää 27.7.2000 lukien laskettavina viivästyskorkeineen;